

Alguns mals de la Universitat Pública Valenciana - Levante de Castelló - 29/11/2018

Elecciones sindicales en las universidades valencianas >>>

ALGUNS DELS MALS DE LA UNIVERSITAT PÚBLICA VALENCIANA

TRIBUNA
Andrés Piqueras

Professor titular de la Universitat Jaume I.
Membre del Secretariat Nacional d'Universitats del STEP-V

A la Universitat, com en qualsevol altre àmbit del mercat laboral en l'actualitat d'aquest capitalisme degeneratiu, s'està portant a terme una precarització laboral aclaparadora, per molt que la majoria de la societat siga desconixedora d'això.

Sabem, per exemple, que no molt lluny del 50% de la plantilla del professorat és associada en les Universitats públiques valencianes? Aquesta, la de «associat», és una figura feta per abaratir el preu de la força de treball docent. Concebuda ficticiament per a contractar «professionals de reconegut prestigi» amb una altra dedicació primera, en poquíssimes ocasions les contractacions fetes a l'empara d'aquella figura responen a eixe criteri. Els salaris d'aquests docents van des de 255 € fins un poc més de 500 € al mes, aquests últims per més de la meitat de la docència que el professorat funcionari. La Plataforma de Professorat Associat de la Universitat de València, que porta un any en vaga, ha calculat en menys de 5 € per hora el seu salari.

De la mateixa manera, tenim professorat becari investigador en condicions lamentables, personal investigador i de suport a la investigació treballant per menys del salari mínim interprofessional, no importa la seua qualificació. Mentre que l'estabilització del professorat ajudant doctor que acaba contracte és inexistent, per exemple.

En general, s'han anat multiplicant les figures del professorat, establint cada vegada més desigualtats entre el mateix, amb una clara reducció de la democràcia interna.

En quan al personal d'administració i serveis, una significativa part enfronta seriosos problemes d'estabilitat i promoció laboral, amb massa contractacions presidides també per la precarietat, i amb un model organitzatiu que en algun cas porta més de 10 anys a l'espera de resoldre's.

I si parlem de l'estudiantat, veiem com fins aquest curs passat s'han anat encarint les taxes acadèmiques; com s'ha fet ja gairebé obligatòria l'assistència, amb horaris acadèmics cada vegada més extensius i formats curriculars

que s'assimilen més a una escola prolongada que al que hauria de ser una relació de docència universitària, amb una escala curricular que degrada les titulacions mitjanes i obliga, per a tindre un mínim de prestigi i solvència de cara al mercat laboral, al seguiment de màsters i postgraus cada vegada més cars. Tot això va dificultant més i més la entrada i permanència de les classes populars a la Universitat, així com la procura d'una igualtat de facto per a les diferents classes socials al món universitari.

De quina mena de Responsabilitat Social Universitària (RSU) i codis ètics complementaris podem parlar, doncs, en Universitats que mantenen semblant precarietat i desigualtat interna i que es fan menys integradores de la societat?

Eixa RSU també és incompatible amb l'encara difós silenci còmplice davant l'assetjament sexual i laboral que existeix a les Universitats; com igualment ho és amb l'externalització de serveis a empreses contractades directament o subcontractades o sub-subcontractades, a sovint amb condicions laborals abusadores (cafeteries, serveis de distribució, de neteja, reprografia, vigilància, consergeria, la pròpia gestió dels Col·legis Majors...), per no entrar ara en tot allò relacionat amb les fundacions Universitat-Empresa que hui es fan no només omnipresents en les nostres Universitats, sinó cada vegada més decisòries de les seues polítiques.

I és que proliferen en el finançament de la Universitat fundacions i altres entitats satèl·lits opaques, que no comparteixen cap dels principis de responsabilitat a que fem referència. Així, per exemple, com finançadora principal trobem Banca directament implicada en la compra-venda mundial d'armes, en inversions palesament no ètiques, en projectes que destrossen les condicions de vida de poblacions de qualsevol part del planeta i cada vegada més les de la nostra pròpia societat.

Si per a justificar tot això se'ns diu que no hi han diners ni força per a modifi-

car-lo, ens preguntem per a què estan o es presenten, doncs, els equips rectorals? Per a col·laborar amb tot això, donant-lo per bo o per inevitable? I damunt fer creure que pot ser compatible amb allò «ètic» o «responsable»? Unes condicions així no són sostenibles per a una veritable Universitat pública, igualadora, de qualitat i inclusiva. Si es mantenen o perpetuen tals condicions en la realitat s'està treballant en contra d'eixos principis.

Però si anem a les negociacions amb la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport del nostre flamant Tripartit, descobrim que passa més del mateix: aquella es renta les mans per a deixar els assumptes espinosos a criteri de cada Universitat. Fa com que negocia un conveni col·lectiu, quan de fet ja te tot pràcticament decidit, i es tanca a fer les més mínimes concessions de dignificació del personal investigador pre i postdoctoral i del professorat associat, que ja està en vaga en dos de les cinc universitats públiques valencianes, i organitzant-se en altres per a lluitar per les mateixes reivindicacions. La Conselleria es mostra encara més reaccionària a la introducció de cap canvi per al personal investigador i de suport. Tampoc dóna senyals factives de voler que el conveni col·lectiu fixe la dedicació docent del professorat a temps complet en 24 crèdits, com abans de les contrareformes del PP, i aposta pels models que cada Universitat té en l'actualitat. Ni tan sols elimina la falta de reposició del professorat que el malaurat ministre Wert va imposar, deixant que l'envelliment de la plantilla universitària continue el seu curs.

I per si fora poc, durant aquests anys de crisi i retallades les Universitats no han deixat de créixer, d'incorporar cridant-nos nous títols i d'assumir noves tasques i funcions, cobertes amb noves contractacions precàries i a costa de la sobrecàrrega de treball del personal ja existent.

Per això és vital que la comunitat universitària en general reaccioni. Esdevé cada vegada més important un sindicalisme combatiu, capaç d'unir als subjectes universitaris, com de la resta d'àmbits laborals, per cert, en la lluita per altres formes d'Universitat i d'economia sencera. Ens va molt en això.

